

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 49C/94/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120331634
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr.LL.M Helena Tóre Janíčková
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2021:6120331634.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Helenou Tóre Janíčkovou LL.M v právnej veci žalobcu: OUR MEDIA SR a.s., so sídlom Trnavská cesta 1/39/A, 831 04 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 00 685 313, právne zastúpený LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., so sídlom Sládkovičova Sartorisova 596/12, 821 08 Bratislava - Ružinov, IČO 36 857 998, proti žalovanému: Y. Y. V., B.: XX. XX. XXXX, X. L. XXXX/XX, XXX XX Ž.N., právne zastúpený Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Mariánske námestie 2, 010 01 Žilina, IČO 36 855 278, o zaplatenie 47.790,87 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 47.790,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 47.790,87 eur od 29.05.2020 do zaplatenia, a to do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Návrhom na vydanie platobného rozkazu podaným na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 02. 07. 2020 sa žalobca domáhal proti žalovanému vydania platobného rozkazu, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 47 790,87 eur s 5 %ným úrokom z omeškania ročne zo sumy 47 790,87 eur počnúc dňom 29. 05. 2020 až do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že žalovaný podal voči žalobcovi žalobu o ochranu osobnosti, ktoré konanie bolo vedené na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 2C/69/00. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 04.04.2003 sp. zn. 2C/69/00-157 (ďalej ako „rozsudok OS Žilina“) rozhodol, že žalovaný je povinný: a) uverejniť v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v týždenníku MOMENT na str. č. 6, ktorý je v súčasnosti prílohou denníka Pravda, nasledovný text: „Ospravedlnenie Y. Y. V.“. V článku „Sudca na odstrel“ uverejnenom v týždenníku MOMENT v č. 47 zo dňa 19.11.1999, sme neoprávnene a hrubým spôsobom vážne zasiahli do práv spojených s právom na ochranu osobnosti pána Y. Y. V., vyšetrovateľa KÚV PZ v Žiline tým, že sme bez overenia pravdivosti údajov autorky článku Z. U. uverejnili nepravdivé údaje o tom, čo bolo obsahom predmetného článku. V tomto článku boli uvedené nepravdivé informácie týkajúce sa Y. Y. V. a boli nedôvodným ponížením dôstojnosti, občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti a vážnosti Y. Y. V. pred spoluobčanmi, za čo sa mu redakcia ospravedľuje“. b) Žalobcovi (ako žalovanému v konaní o ochranu osobnosti) bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému (ako žalobcovi v konaní o ochranu osobnosti) nemajetkovú ujmu vo výške 1.500.000,- Sk v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. c) Žalobcovi (ako žalovanému v konaní o ochranu osobnosti) bola uložená tiež povinnosť uhradiť súdny poplatok vo výške 81.000,- Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 92.234,- Sk na účet právneho zástupcu navrhovateľa Y. Y.B. T., ktorý je vedený v SLSP, a.s. Žilina, č. účtu: 0421766143/0900, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca sa voči predmetnému rozsudku OS Žilina odvolal na KS Žilina, ktorý uznesením zo

dňa 12.2.2004 podané odvolanie žalobcu odmietol. Voči uzneseniu KS Žilina podal žalobca dovolanie, o ktorom bolo NS SR uznesením zo dňa 20.9.2004 sp.zn. 2Cdo 128/2004 rozhodnuté tak, že dovolanie žalobcu bolo odmietnuté. Voči uzneseniu NS SR zo dňa 20.9.2004 sp.zn. 2Cdo 128/2004 podal žalobca ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR. O podanej ústavnej sťažnosti žalobcu rozhodol ÚS SR nálehom zo dňa 30.11.2005 v konaní sp.zn. II.ÚS 264/04 tak, že konštatoval, že uznesením NS SR zo dňa 20.9.2004 sp.zn. 2Cdo 128/2004 bolo porušené základné právo žalobcu a uznesenie NS SR zo dňa 20.9.2004 sp.zn. 2Cdo 128/2004 v celom rozsahu zrušil a vrátil NS SR na ďalšie konanie. Následne Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 16.5.2012 vydanom v konaní sp.zn. 6Cdo 112/2012 uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.2.2004 sp.zn. 8Co 378/03 zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 13.11.2012 sp.zn. 8Co 209/2012 rozsudok OS Žilina zo dňa 4.4.2003 sp.zn. 2C/69/00-157 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Žalovaný podal voči žalobcovi po právoplatnosti rozsudku OS Žilina návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku OS Žilina zo dňa 04.04.2003 sp.zn.2C/69/00-157. Exekučné konanie bolo vedené na Exekútorskom úrade súdneho exekútora Y. Y. T. pod sp.zn. Q.. Žalobca bol nútený si svoju povinnosť vyplývajúcu z rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 04.04.2003 sp.zn. 2C/69/00-157 splniť. Dňa 24.1.2005 bola žalobcom na základe rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 04.04.2003 sp.zn. 2C/69/00-157, v rámci žalovaným iniciovaného exekučného konania sp.zn. Q. XXX/XX vedeného na exekútorskom úrade Mgr. Jána Makytu, súdneho exekútora, vykonaná/zrealizovaná v prospech žalovaného úhrada sumy 1.745.590,60 Sk (57.942,99 €) titulom úhrady súdom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (ďalej ako „NNU“) a trov súdneho a exekučného konania. Po tom, ako Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 13.11.2012 sp.zn. 8Co 209/2012 rozsudok OS Žilina zo dňa 4.4.2003 sp.zn. 2C/69/00-157 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie bola vec (nárok žalobcu o ochranu osobnosti a priznanie NNU v peniazoch) na OS Žilina znova prejednávaná v konaní pod novou sp.zn. 13C/40/2013. Na základe rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 13C/40/2013-567 zo dňa 13.11.2017 (ďalej ako „nový rozsudok OS Žilina“) bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému, ako žalobcovi v konaní o ochranu osobnosti sumu 66.387,84 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V ostatnej časti súd žalobu zamietol. Zároveň rozhodol, že žalobca a Okresný súd Žilina má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania mal súd rozhodnúť po právoplatnosti tohto rozsudku a to osobitným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. O podanom odvolaní žalobcu (v konaní o ochranu osobnosti v pozícii žalovaného) voči novému rozsudku OS Žilina rozhodol KS Žilina rozsudkom zo dňa 31.1.2020 sp.zn. 8Co 9/2019-677 (ďalej tiež ako „rozsudok KS Žilina“) tak, že nový rozsudok OS Žilina vo výroku I. zmenil tak, že žalobca (v konaní o ochranu osobnosti ako žalovaný), je povinný zaplatiť žalovanému (v konaní o ochranu osobnosti v postavení žalobcu) sumu 2.000,- eur ako náhradu nemajetkovej ujmy do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V ostatnej časti žalobu žalobcu zamietol. Vo výrokoch III. a IV. rozsudok OS Žilina zmenil tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy 2.000,- eur a Slovenská republika - Okresný súd Žilina má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania z titulu svedočného v rozsahu 100 %. Rozsudok OS Žilina sp.zn. 13C/40/2013-567 zo dňa 13.11.2017 v spojení s rozsudkom KS Žilina zo dňa 31.1.2020 sp.zn. 8Co 9/2019-677 sa stal právoplatným dňom 16.4.2020. Výsledkom predmetného súdneho konania o ochranu osobnosti (najprv vedeného na OS Žilina pod sp.zn. 2C69/00 a neskôr po vydaní nálezu US SR pod sp.zn. 13C40/2013) je povinnosť žalobcu (v konaní o ochranu osobnosti v postavení žalovaného), uhradiť žalovanému (v konaní o ochranu osobnosti v postavení žalobcu) titulom náhrady nemajetkovej ujmy (ďalej aj ako „NNU“) v peniazoch sumu 2.000,-€ (slovom dvetisíc euro). Žalobcom - spoločnosťou PEREX, a.s. však žalovanému na základe prvého rozsudku OS Žilina zo dňa 04.04.2003 sp.zn. 2C/69/00-157 bola titulom NNU v peniazoch dňa 24.1.2005 vyplatená suma 49.790,87 € (1.500.000,- Sk). Spolu s náhradou trov súdneho konania bola žalobcom žalovanému uhradená suma v celkovej výške 1.745.590,60 Sk (57.942,99 €), tak ako je uvedené v bode II tejto žaloby. Z uvedeného dôvodu vzniklo na základe právoplatného rozhodnutia súdov (OS Žilina a KS Žilina) na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 47.790,87 € (slovom štyridsaťsedemtisícstodeväťdesiat euro a 87/100 centov). Výška tejto sumy bezdôvodného obohatenia žalovaného bola určená ako rozdiel medzi súdom priznanou výškou NNU v peniazoch v sume 49.790,87 € (na základe prvého rozsudku OS Žilina zo dňa 04.04.2003 sp.zn. 2C/69/00-157) a sumou 2.000,-€ priznanou žalovanému právoplatnými rozsudkami OS Žilina sp.zn. 13C/40/2013-567 zo dňa 13.11.2017 v spojení s rozsudkom KS Žilina zo dňa 31.1.2020 sp.zn. 8Co 9/2019-677. Žalobca žalovaného písomnými výzvami zo dňa 22.4.2020 vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia a upozornil ho, že v prípade dobrovoľného nevydania bezdôvodného obohatenia bude toto bezdôvodné obohatenie vymáhať súdnou cestou. Predžalobné výzvy žalobcu

adresované žalovanému boli žalovaným prevzaté dňa 28.5.2020, resp. 30.5.2020. Na doručené predžalobné výzvy žalobcu žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval a sumu bezdôvodného obohatenia žalobcovi nevydal. V ďalšom uviedol, že v danom prípade je viac ako nepochybné, že na základe skutkového stavu popísaného v žalobnom návrhu došlo k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného na úkor žalobcu, nakoľko právoplatnými rozhodnutiami súdov bola žalovanému priznaná NNU v peniazoch v sume 2.000,-€, avšak žalobca v rámci exekučného konania uhradil žalovanému dňa 24.1.2005 na základe v tom čase právoplatného rozsudku OS Žilina zo dňa 04.04.2003 sp.zn. 2C/69/00-157 sumu NNU 49.790,87 €. Rozdiel v uvedených sumách predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktorého vydania sa žalobca domáha v tomto súdnom konaní. Žalovaný v súčasnej dobe nie je oprávnený na prijatie majetkového prospechu v sume 47.790,87 z titulu náhrady nemajetkovej ujmy od žalobcu - spoločnosti PEREX, a.s., a žalobca žiada vydanie tohto bezdôvodného obohatenia. Žalovaný sa najneskôr dňom 28.5.2020 (deň doručenia predžalobnej výzvy) dostal do omeškania s plnením peňažného plnenia (vrátenia sumy 47.790,87 €) žalobcovi. Výška základnej úrokovej sadzba ECB predstavovala k tomuto dňu výšku 0 %. Výška úroku z omeškania na základe uvedeného v súlade s nariadením Vlády Slovenskej republiky č.87/1995 Z.z. predstavuje 5 % p.a..

3. Okresný súd Banská Bystrica predmetnému návrhu vyhovel vydaním platobného rozkazu sp. zn. 27Up/1301/2020 zo dňa 20. 07. 2020, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 47 790,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 47 790,87 eur od 29. 05. 2020 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania.

4. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor zo dňa 11. 08. 2020 (na č. I. 46 a nasl. spisu), v ktorom uviedol, že voči pohľadávke žalobcu uplatnenej v tomto konaní vznáša námietku premlčania. Podkladom, na základe ktorého žalobca v roku 2005 uhradil žalovanému sumu 49.790,87 Eur bol exekučný titul, a to právoplatný rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 04.04.2003, sp. zn. 2C/69/00-17. Citovaný rozsudok bol zrušený Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2012, sp. zn. 8Co/209/2012-331. Uviedol, že je nepochybné, že v prejednávanej veci nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie (podkladom na plnenie žalobcu bolo právoplatné rozhodnutie súdu), a teda je nutné vec posudzovať z pohľadu všeobecnej trojročnej resp. subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty. Subjektívna dvojročná lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobcovi plynúť dňom kedy mu bolo doručené Uznesenie Krajského súdu Žilina zo dňa 30.11.2012, sp. zn. 8Co/209/2012-331, ktorý zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 04.04.2003, sp. zn. 2C/69/00-17, teda momentom kedy sa žalobca nepochybne dozvedel, že právny dôvod jeho plnenia odpadol, t.j. rozsudok na podklade ktorého plnil bol zrušený. Objektívna trojročná lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť dňom právoplatnosti Uznesenia Krajského súdu Žilina zo dňa 30.11.2012, sp. zn. 8Co/209/2012-331, t.j. zrušením právoplatného rozhodnutia ktoré bolo podkladom plnenia žalobcu. Má byť nepochybné, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní, a to podaním zo dňa 02.07.2020 je premlčaný. Navrhol, aby Okresný súd Banská Bystrica na podklade podaného odporu platobný rozkaz v súlade s § 11 ods. 5 Zákona č. 307/2016 Z.z. zrušil.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu zo dňa 09. 10. 2020 (na č. I. 52 a nasl.) uvádzal, že tvrdenia žalovaného o údajnom premlčaní nároku žalobcu, ako aj o okamihu začatia plynutia premlčacej lehoty, sú úplne nesprávne. Uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nerozporuje znenie §107 OZ ani plynutie objektívnych alebo subjektívnych lehôt v zmysle OZ. Podstatným v danom prípade je dôvod, na základe ktorého si žalobca uplatňuje svoj nárok v konaní (vydanie bezdôvodného obohatenia v súvislosti so zrušenými rozsudkami súdov) a teda vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný získal plnením zo strany žalobcu, ktorého právny dôvod odpadol (zrušenie rozsudkov súdov, na základe ktorých bolo toto plnenie poskytnuté). Uvedené skutočnosti majú podľa žalobcu vplyv na okamih, kedy došlo k začatiu plynutia premlčacej lehoty na vydanie takého bezdôvodného obohatenia ale aj uplynutie tejto lehoty. Najvyšší súd SR sa otázkou začatia plynutia premlčacej lehoty v prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo získané plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (zrušenie rozsudku súdu) zaoberal vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. konania vedené na NS SR pod sp.zn. 7Cdo 85/2013, sp.zn. 5 MCdo 17/2009 alebo aj sp.zn. 3Cdo 124/2002). Poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 9.4.2014, sp. zn. 7Cdo 85/2013, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2011, sp. zn. 5 MCdo 17/2009, rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 MCdo 17/2009, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 124/2002.

Z predmetných rozhodnutí NS SR má byť zrejmé a nepochybné, že: 1.) Doručenie zrušujúceho rozhodnutia súdu nie je tým okamihom, ktorým dochádza k získaniu bezdôvodného obohatenia, 2.)

Od doručenia zrušujúceho rozhodnutia nie je možné počítať plynutie premlčacej lehoty, 3.) Premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého tým, že pôvodný rozsudok, na základe ktorého sa plnilo, bol po zrušujúcom rozhodnutí nahradený novým rozsudkom, začína plynúť až po tom, ako bol v konaní vydaný nový rozsudok, z ktorého vyplynie skutočnosť či a v akom rozsahu vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, 4.) Premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného z právneho dôvodu, ktorý odpadol, začína plynúť až právoplatnosťou nového rozhodnutia, vydaného vo veci samej o tomto plnení.

6. Dňa 19. 11. 2020 bolo na súd doručené vyjadrenie žalovaného (na č. I. 80 rub - 81 spisu), v ktorom uviedol, že podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, keď v okamžiku poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne účinky (odpadol). Okamžikom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením (Rozhodnutie NS SR, sp. zn. 5 MCdo 79/2009). Podkladom, na základe ktorého žalobca v roku 2005 uhradil žalovanému sumu 49.790,87 Eur bol exekučný titul, a to právoplatný rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 04.04.2003, sp. zn. 2C/69/00-17. Citovaný rozsudok (ako podklad, na základe ktorého bolo plnené) bol zrušený Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2012, sp. zn. 8Co/209/2012-331. V rámci ustálenej judikatúry a právnej teórie má byť zrejmé, že právnym dôvodom plnenia môže byť výnimočne samotný zákon alebo na základe zákona právna skutočnosť. Právoplatný rozsudok súdu nie je zákon, a právnou skutočnosť predstavuje iba v tých prípadoch, ak účinky právoplatnosti rozhodnutia smerujú k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností. Konštitutívne rozhodnutia súdu majú povahu hmotnoprávnej skutočnosti. Pravidlom v sporových konaniach však bývajú deklaratórne účinky súdnych rozhodnutí. Ak súd len deklaruje existenciu hmotnoprávneho dôvodu plnenia, nepredstavuje samotné rozhodnutie súdu právny dôvod, ale len formu autoritatívnej ochrany dôsledkov existencie tohto právneho dôvodu. Teda platí záver, že právoplatný rozsudok súdu bude právnym dôvodom plnenia iba vtedy, ak sa právoplatnosťou rozsudku konštituuju (zakladajú, menia alebo rušia) práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov. Ak takýto rozsudok bude v dôsledku mimoriadneho opravného prostriedku zrušený, pôjde o právny dôvod plnenia, ktorý dodatočne odpadol a v tomto prípade pôjde o bezdôvodné obohatenie. Ak však súd len deklaruje existenciu hmotnoprávneho dôvodu, právnym dôvodom plnenia tak nebude samotný rozsudok súdu, ale hmotnoprávny dôvod rozhodnutím súdu autoritatívne chránený. Ak sa vrátenia plnenia domáha ten, kto plnil jemu uloženú povinnosť súdom, závisí dôvodnosť jeho požiadavky od toho, či podľa hmotného práva - teda aj bez rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené - plnil povinnosť ktorú skutočne mal alebo nie. Zrušením rozhodnutia, podľa ktorého bolo plnené, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíva v hmotnom práve, teda že podľa hmotného práva povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadá právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením (viď Rozsudok NS ČR z 11.10.2007, sp. zn. 28 Cdo 3113/2007). Uviedol, že z uvedeného vyplýva, že ak právny dôvod plnenia spočíval v hmotnom práve, potom trvá i v prípade zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku súdu, ktorý ho deklaroval, a poskytnuté plnenie bolo od začiatku a je naďalej podopreté právnym dôvodom: nemôže sa preto posudzovať ako bezdôvodné obohatenie vzniknuté plnením z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol. Ak však nebol právny dôvod pre plnenie daný a pôvodný rozsudok bol tak nesprávny, právny dôvod plnenia má oporu len vo vykonateľnom súdnom rozsudku; jeho zrušením do tej doby existujúci právny dôvod odpadá a predtým poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením (viď Rozsudok NS ČR z 19.05.2009, sp. zn. 30 Cdo 3810/2007). Z uvedeného možno podľa žalovaného nepochybne vyvodit', že plnenie poskytnuté v súlade s povinnosťou uloženou v právoplatnom rozhodnutí súdu nie je plnením bez právneho dôvodu alebo plnením z dôvodu, ktorý následne odpadol, a to až do chvíle, kedy bude toto právoplatné súdne rozhodnutie prípadne zrušené pre to, že nárok jedného z účastníkov (žalovaného) voči ďalšiemu účastníkovi (žalobcovi) nemal oporu v hmotnom práve. Ak na základe povinnosti uloženej právoplatným rozhodnutím súdu, ktoré nezodpovedá reálnym hmotnoprávnym pomerom, žalovaný plnil na neexistujúci dlh, potom žalobcovi vzniká bezdôvodné obohatenie, a to okamihom, kedy bolo rozhodnutie, na základe ktorého sa plnilo právoplatne zrušené. Týmto okamihom tiež začína beh premlčacej doby na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 Obč. zák.). Aj keď v prejednávanej veci samotný výrok Rozsudku, ktorým bola určená povinnosť žalobcu sa žalovanému ospravedlniť mal základ v hmotnom práve (§ 11 OZ), pokiaľ však ide o určenie výšky peňažnej sumy ako náhrady nemajetkovej ujmy, táto nemala základ v hmotnom práve, ale závisela výlučne na úvahe

súdu, ktorý subjektívne túto výšku náhrady nemajetkovej ujmy určil. Teda momentom zrušujúceho rozhodnutia vo vzťahu k tejto výške začala plynúť lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vyššie uvedené mal Žalobca opomenúť pri poukazovaní na rozhodnutie NS SR v konaní 5MCdo/17/2009, ktoré na predmetný prípad podľa žalovaného nemožno aplikovať, uvedené platí aj pre rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 124/2002, kde bol navyše riešený rozpor medzi právoplatnosťou a doručením zrušujúceho rozhodnutia. Pokiaľ ide o ďalšie žalobcom predložené rozhodnutie, a to sp. zn. 7Cdo 85/2013, uvedené rozhodnutie poukazuje na rozdiel v prípadoch, keď plnenie neskôr zrušeného rozhodnutia malo základ v hmotnom práve, malo deklaratórny účinok a v prípadoch, ak rozhodnutie malo konštitutívny účinok, t.j. potvrdzuje právny názor žalovaného vo veci. V prípade vydania bezdôvodného obohatenia ako nároku špecifikovaného v tomto konaní, je potrebné aplikovať záver, že za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 OZ treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal (viď Rozsudok NS SR, sp. zn. 3 Cdo 145/2004). Resp. že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor obohatil. Žalovaný zastával názor, že subjektívna dvojročná lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala žalobcovi plynúť dňom, kedy mu bolo doručené Uznesenie Krajského súdu Žilina zo dňa 30.11.2012, sp. zn. 8Co/209/2012-331 ktorý zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 04.04.2003, sp. zn. 2C/69/00-17, teda momentom kedy sa žalobca nepochybne dozvedel, že právny dôvod jeho plnenia odpadol a objektívna trojročná lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť dňom právoplatnosti Uznesenia Krajského súdu Žilina zo dňa 30.11.2012, sp. zn. 8Co/209/2012-331, t.j. zrušením právoplatného rozhodnutia ktoré bolo podkladom plnenia žalobcu, t.j. žalovaný zotrval na vznesenej námietke premlčania.

7. Žalobca sa v predmetnej veci vyjadril vo svojom písomnom vyjadrení doručenom na Okresný súd Žilina dňa 05. 05. 2021 (na č. I. 120 a nasl.), v ktorom uviedol, že v texte vyjadrenia používa žalovaný vety z rozsudkov súdov, ktoré sú vytrhnuté z kontextu, sú citované neúplne, resp. je im pripisovaný presne opačný význam, ako vyplýva z obsahu súdneho rozhodnutia, na ktoré sa žalovaný vo vyjadrení odvoláva, resp. čo sa snaží žalovaný tvrdiť. Žalovaný uvádza nesprávne spisové značky súdnych rozhodnutí, na ktoré sa odvoláva, a preto je možné konštatovať, že niektoré z rozhodnutí súdov, na ktoré žalovaný poukazuje vo svojom vyjadrení vôbec neexistujú. V tejto súvislosti uviedol, že rozhodnutie NS SR pod spisovou značkou 5MCdo 79/2009 (z presne nedefinovaného dňa) s obsahom uvedeným zo strany žalovaného neexistuje a preto tvrdenie žalovaného v jeho vyjadrení je vedome zavádzajúce súd prvej inštancie. Ďalej uviedol, že v predmetnom rozhodnutí NS SR rozhodol (na podklade podaného mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora SR) o tom, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora bolo dôvodné, pričom generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní tvrdil, že v prípade uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako plnenia poskytnutého na základe právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené začína plynúť premlčacia doba až právoplatnosťou nového rozhodnutia, vydaného vo veci samej o tomto plnení (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 124/2002). Premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého tým, že pôvodný rozsudok, na základe ktorého sa plnilo, bol po zrušujúcom rozhodnutí nahradený novým rozsudkom, začína plynúť jeho vyhlásením. Tento právny dôvod trvá aj v prípade zrušenia rozsudku (zmieru), ktorý ho deklaroval, takže v takomto prípade nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až dovtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku.

Dôvodil, že Najvyšší súd SR opakovane a konštatne vo svojej rozhodovacej praxi uviedol, že premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého tým, že pôvodný rozsudok, na základe ktorého sa plnilo, bol po zrušujúcom rozhodnutí nahradený novým rozsudkom, začína plynúť až po vyhlásení nového konečného rozhodnutiasúdu.

V predmetnom prípade bol konečným rozhodnutím súdu vo veci samej rozsudok KS Žilina zo dňa 31.1.2020 sp.zn. 8Co 9/2019, ktorý sa stal právoplatným dňom 16.4.2020. Žalobca podal žalobu v tomto súdnom konaní do 3 rokov od vydania konečného rozhodnutia KS Žilina vo veci konania o ochranu osobnosti v rámci premlčacej lehoty. Žalobca ďalej poukazoval na to, že z nárokov uplatnených žalobcom v konaní o ochranu osobnosti (vedenom na OS Žilina pod sp.zn. 2C 69/00), ani v jednom z uplatnených nárokov sa žalovaný nedožadoval určovacieho výroku - určenia, že došlo k porušeniu práva žalobcu na ochranu osobnosti. Žalovaný sa v rámci súdneho konania domáhal priznania nárokov, ktoré mu vznikli až okamihom súdneho rozhodnutia - teda výrokom rozsudku súdu. Právo na uverejnenie textu ospravedlnenia v týždenníku MOMENT, ale ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch voči

PEREX, a.s., neexistoval pred výrokom rozsudku súdu zo dňa 4.4.2003 ale vznikol až samotným súdnym rozhodnutím, ktorý založil toto právo žalovaného domáhať sa (aj formou exekučného konania) tohto práva a nároku, ktoré mu vzniklo až na základe súdneho rozhodnutia (predtým neexistovalo). Uvádza, že v konaní sp. zn. 2C 69/00 žalobca (v pozícii žalovaného) na základe súdneho rozhodnutia poskytol plnenie, vymedzené v predmetnom súdnom rozhodnutí. Jeho splnením zaniklo právo žalovaného (v konaní o ochranu osobnosti v pozícii žalobcu). V prípade, ak bol rozsudok, ktorým bolo poskytnuté plnenie následne zrušený, je žalovaný prijatím tohto plnenia bezdôvodne obohatený a je povinný toto bezdôvodné obohatenie vydať žalobcovi po tom, ako bude v konaní súdom opätovne právoplatne rozhodnuté a teda bude zrejmé, či tu vzniklo bezdôvodné obohatenie žalovaného a v akej výške. Z uvedeného dôvodu má byť zrejmé, že rozsudok v konaní vedenom na OS Žilina pod sp. zn. 2C 69/00 zo dňa 4.4.2003 mal konštitutívne účinky a nárok žalobcu žiadať uverejnenie ospravedlnenia a zaplata náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (ďalej ako „NNU“) mu vznikol až týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho právoplatnosti. Podľa názoru žalobcu v prípade, ak by rozsudok súdu mal mať v tomto type konaní deklaratórne účinky, tak ako tvrdí žalovaný vo svojom vyjadrení, nemohol by súd využiť svoju voľnú úvahu o výške priznanej NNU v peniazoch ale musel by (vzhľadom na to, že deklaruje existenciu určitého nároku žalobcu v minulosti) priznať žalobcovi vždy za každých okolností sumu NNU, ktorú žalobca uviedol v žalobnom petite (vzhľadom na to, že deklaruje existenciu určitého stavu ex tunc). Dôvodil, že takýmto spôsobom však všeobecné súdy nikdy nepostupovali a nepostupujú, o nároku žalobcu rozhodujú až vo výroku rozsudku po vykonanom dokazovaní a preukázaní vzniku značnej ujmy v osobnostných právach žalobcu a až právoplatnosťou takto vydaného rozsudku vzniká právo/nárok žalobcu voči žalovanému. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 72/2019 z 2. októbra 2019, podľa ktorého: „Rozhodnutie o práve na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka nie je možné považovať za rozhodnutie deklaratórnej povahy. Ústavný súd Slovenskej republiky vychádza z toho, že sú predmetom posúdenia a úvahy súdu otázky, či sú vôbec splnené podmienky na priznanie tohto práva uplatneného v žalobe a v akom rozsahu. Teda nejde tu o povinnosť na strane zasahovateľa, ktorá by vyplývala priamo z hmotného práva, a už vôbec nie jej rozsah. Jedine vo veci konajúci súd, keď autoritatívne posúdi neoprávnenosť zásahu, ho môže konštituovať svojím rozhodnutím. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že možnosť priznania tohto práva vyplýva z hmotného práva, konkrétne úpravy § 13 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že v prípade žalobcom uvádzaného a vo vyjadrení žalovaného parafrázovaného rozsudku NS ČR zo dňa 19.5.2009 sp.zn. 30Cdo 3810/2007 sa jedná o prípad uhradeného nájomného na základe platnej nájomnej zmluvy, kde po zrušení rozsudku súdu, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť hradiť dlžné nájomné a príslušenstvo, došlo medzičasom k uhradeniu dlžnej sumy nájomného žalovaným nájomcom prenajímateľovi. Po uhradení sumy nájomného a príslušenstva bol pôvodný rozsudok súdu zrušený. Z dôvodu uhradenia celej dlžnej sumy sa žalobca už ďalej (po zrušení pôvodného rozsudku) nedomáhal uhradenia nájomného a príslušenstva (keďže mu bolo medzičasom v plnom rozsahu uhradené), a zobral žalobu vo veci samej späť (z dôvodu, že nájomca na základe vydaného rozsudku medzičasom uhradil dlžné nájomné a jeho príslušenstvo). Po týchto úkonoch sa žalobca následne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo spočívať práve v sume uhradeného nájomného a príslušenstva, ktoré bol nájomca povinný prenajímateľovi hradiť na základe uzavretej nájomnej zmluvy. Nájomca tvrdil, že v tomto prípade sa jednalo o bezdôvodné obohatenie prenajímateľa. Konštatoval, že rozhodnutia NS ČR zo dňa 11.10.2007 sp.zn. 28Cdo 3113/2007 a zo dňa 19.5.2009 sp.zn. 30Cdo 3810/2007 nepreukazujú dôvodnosť obrany žalovaného v tomto súdnom konaní. Žalobca v ďalšom uvádzal, že v súdnom konaní je možné uplatňovať len také nároky, ktoré majú svoj pôvod v hmotnom práve, nakoľko ak by došlo k uplatňovaniu práva, ktoré nemá oporu v hmotnom práve, súd by takému nároku nemohol vyhovieť a priznať právo, ktoré by nemalo oporu v hmotnom práve. Žalovanému vznikol nárok na zaplata NNU v určitej výške až po tom, ako bolo (konštitutívne) rozhodnuté rozsudkom OS Žilina zo dňa 04.04.2003 vydanom v konaní sp.zn. 2C69/00. Bez existencie tohto súdneho rozhodnutia neexistoval ani nárok žalobcu na zaplata NNU v peniazoch (a to ani v podobe naturálnej obligácie). Nárok žalobcu uplatnený v súdnom konaní o ochranu osobnosti mal svoj pôvod/oporu v ustanoveniach § 11 (v súvislosti s uplatneným právom na uverejnenie ospravedlnenia) a § 13 OZ (v súvislosti s nárokom na náhradu NNU). Až okamihom právoplatnosti rozsudku OS Žilina zo dňa 04.04.2003 vydanom v konaní sp.zn. 2C 69/00 vznikol, bol založený/konštituovaný a začal existovať nárok žalobcu a to práve v rozsahu a v znení uvedenom vo výrokovej časti rozsudku. Pred právoplatnosťou rozsudku o ochranu osobnosti (na rozdiel od sporov o určenie alebo sporov o zaplata nájomného na základe platnej nájomnej zmluvy) tu neexistovala žiadna povinnosť žalovaného (či už na uverejnenie ospravedlnenia alebo zaplata NNU), ktorú by si musel splniť. Žalobca sa mohol domáhať vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému (titulom

skôr zaplateného NNU na základe zrušeného rozsudku OS Žilina zo dňa 4.4.2003) až po tom, ako bolo na základe právoplatného a definitívneho rozhodnutia súdu o uplatnenom nároku žalovaného (v konaní o ochranu osobnosti) zrejme, či došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného a v akej výške. Až právoplatnosťou rozhodnutí súdu/súdov, vydaných v ďalšom konaní (po zrušení rozhodnutí, na základe ktorých žalobca plnil žalovanému sumu NNU), začala žalovanému v zmysle konštantnej judikatúry NS SR a NS ČR plynúť premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uvádzal, že žalobca podal žalobu/návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia (po tom ako žalovaného písomne vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia) na OS Banská Bystrica písomným podaním zo dňa 2.7.2020, ktoré konanie bolo vedené na tomto súde pod sp.zn 27Up1301/2020 (v súčasnej dobe je toto konanie vedené na OS Žilina pod sp.zn. 49C94/2020).

8. Predmetná vec bola dňa 14. 10. 2020 postúpená Okresným súdom Banská Bystrica Okresnému súdu Žilina ako súdu príslušnému na jej prejednanie, a to v zmysle ustanovenia § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o pomínanom konaní.

9. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 17. 08. 2021, a to za účasti žalovaného a právnych zástupcov strán sporu.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise, ktoré boli stranám sporu navzájom doručované a zistil nasledujúci skutkový stav:

11. Rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 04. 04. 2003, sp. zn. 2C/69/00-157 (na č. I. 7 a nasl. spisu) bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému nemajetkovú ujmu vo výške 1 500 000 Sk (t.j. 49 790,87 eur).

12. Krajský súd v Žiline odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 04. 04. 2003, sp. zn. 2C/69/00-157 uznesením zo dňa 12. 02. 2004 odmietol.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20. 09. 2004, sp. zn. 2Cdo 128/2004 rozhodol o podanom dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline tak, že ho odmietol.

14. Ústavný súd Slovenskej republiky o žalobcom podanej ústavnej sťažnosti voči uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. 09. 2004, sp. zn. 2Cdo 128/2004 rozhodol nálezom zo dňa 30. 11. 2005 sp. zn. II. ÚS 264/04 tak, že konštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo porušené základné právo žalobcu a uznesenie zrušil a vrátil NS SR na ďalšie konanie.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 16. 05. 2012 sp. zn. 6Cdo 112/2012 uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 12. 02. 2004 sp. zn. 8Co 378/03 zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie.

16. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 13. 11. 2012 sp. zn. 8Co 209/2012 rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 04. 04. 2003, sp. zn. 2C/69/00-157 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Žilina na nové prejednanie a rozhodnutie vo veci.

17. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 13C/40/2013-567 zo dňa 13. 11. 2017 (č. I. 27 a nasl. spisu) bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 66 387,84 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy.

18. Krajský súd v Žiline o podanom odvolaní žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Žilina rozhodol rozsudkom zo dňa 31. 01. 2020 sp. zn. 8 Co 9/2019-677 (na č. I. 16 a nasl. spisu) tak, že rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 13. 11. 2017, sp. zn. 13C/40/2013-567 zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 2000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy.

19. Dňa 24. 01. 2005 právny predchodca žalobcu (PEREX, a.s.) zrealizoval z titulu náhrady nemajetkovej ujmy na základe pôvodného rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 04. 04. 2003, sp. zn. 2C/69/00-157 žalovanému v rámci exekučného konania vedeného exekútorom JUDr. Jánom Makitom sp. zn. Q. úhradu sumy 1 745 590,60 Sk. (č. I. 15 spisu).

20. Súd predmetnú vec posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

21. V zmysle ustanovenia § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

22. V zmysle ustanovenia § 451 ods. 2 OZ, Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

23. V zmysle ustanovenia § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

24. V zmysle ustanovenia § 458 ods. 1 OZ, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

25. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

26. V zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

27. V zmysle ustanovenia § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

28. V zmysle ustanovenia § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/20150101>> platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

29. V zmysle ustanovenia § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

30. Súd konštatuje, že medzi stranami sporu nebolo sporným, že právny predchodca žalobcu (PEREX, a.s.) vyplatil žalovanému v roku 2005 sumu vo výške 1 745 590,60 Sk (v prepočte 57 942,99 eur), a to aj z titulu výplaty náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola priznaná na základe rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 04. 04. 2003, sp. zn. 2C/69/00-157. Žalovaná suma potom predstavuje rozdiel medzi zo strany obchodnej spoločnosti PEREX, a.s. zaplatenej sumy náhrady nemajetkovej ujmy priznanej podľa rozsudku Okresného súdu Žilina z roku 2003 a sumou náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalovanému právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 01. 2020, sp. zn. 8Co/9/2019-677 (49 790,87 - 2 000 = 47 790,87 eur). Medzi stranami sporu nebola spornou ani skutočnosť, že z dôvodu, že pôvodné rozhodnutie Okresného súdu Žilina z roku 2003, na základe ktorého právny predchodca žalobcu plnil žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy bolo následne zrušené (a to tak, že Okresný súd Žilina o predmetnom nároku z dôvodu zrušenia jeho rozsudku rozhodol opätovne, pričom jeho následné rozhodnutie bolo zmenené Krajským súdom v Žiline) možno považovať plnenie zo strany predchodcu žalobcu žalovanému zrealizované v roku 2005 za plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol (právnym dôvodom bol rozsudok Okresného súdu Žilina z roku 2003, pričom tento dôvod odpadol v dôsledku jeho zrušenia súdom vyššieho stupňa).

Súd v ďalšom uvádza, že nepovažoval za dôvodnú uplatnenú námietku premlčania žalovaného nároku zo strany žalovaného, nakoľko podľa názoru súdu nie je možné za začiatok plynutia premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení považovať vyhlásenie, prípadne nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo zrušené pôvodné rozhodnutie, ktorým bol nárok priznaný (v prípade subjektívnej premlčacej doby nemožno za začiatok plynutia tejto premlčacej doby považovať doručenie zrušujúceho rozhodnutia

žalovanému). Súd v uvedenom poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky výslovne sa vzťahujúcu na predmetnú právnu vec (právna úprava týkajúca sa premlčania pri bezdôvodnom obohatení bola v Českej republike v čase vydania predmetného rozhodnutia obdobná tej v súčasnosti platnej právnej úprave na území SR), podľa ktorej „premlčanie nároku na vydanie BO vzniknutého tým, že pôvodný rozsudok, na základe ktorého sa pri ochrane osobnosti plnila náhrada peňažného zadosťučinenia, bol po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu nahradený novým, návrh zamietajúcim rozsudkom, začína plynúť už jeho vyhlásením. Doručenie zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu nie je teda okamihom, ktorým dochádza k získaniu bezdôvodného obohatenia a nemožno od neho počítať plynutie objektívnej premlčacej doby“ (Ro NS ČR z 29. 05. 1997, sp. zn. 3 Cdon 1121/1996), pričom odkaz na predmetné rozhodnutie sa uvádza v publikácii Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Zväzok (Všeobecná časť). Veľký komentár, 3. aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava: Eurokódex 2017, str. 911.

Podľa názoru súdu predmetné rozhodnutie NS ČR reflektuje na jedinečnosť takej situácie, kedy pôvodný rozsudok, na základe ktorého bolo jednej strane sporu priznané plnenie bol zrušený a stanovuje, že s týmto zrušujúcim rozhodnutím nemožno viazať začatie plynutia premlčacích lehôt. K získaniu bezdôvodného obohatenia teda podľa uvedeného dochádza až okamihom, kedy je ustálené, akým spôsobom bolo o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy rozhodnuté. Nepostačuje teda len samotné zrušenie pôvodného rozhodnutia, ale k získaniu bezdôvodného obohatenia dôjde až vtedy, kedy bude zrejmé, či predmetná žaloba bude zamietnutá, prípadne bude nárok priznaný či už vo väčšom alebo v menšom rozsahu. Opačný výklad by odporoval princípu právnej istoty, nakoľko pokiaľ by si žalobca mal právo uplatňovať svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu zrušenia rozhodnutia, na základe ktorého žalovanému plnil peňažnú sumu v nadväznosti na zrušenie pôvodného rozsudku, žalobca by si uplatňoval nárok bez vedomosti, či vôbec na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu dôjde a bez vedomosti o tom, v akom rozsahu dôjde k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Zrušením pôvodného rozhodnutia totiž nedochádza k samotnému konečnému rozhodnutiu v predmetnej veci.

V súdnej veci je v nadväznosti na uvedené potrebné poukázať aj na to, že po zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. 11. 2012, sp. zn. 8Co/209/2012-331 bolo v predmetnej veci:

- opätovne rozhodnuté Okresným súdom Žilina, a to rozsudkom zo dňa 13. 11. 2017, sp. zn. 13C/40/2013-567, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 66 387,84 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy,

- a následne bolo druhé rozhodnutie Okresného súdu Žilina v predmetnej veci zmenené rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 01. 2020, sp. zn. 8Co/9/2019-677 tak, že žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 2000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy.

V predmetnom spore bolo až na základe zmeňujúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline ustálené, že žalobca bude povinný zaplatiť žalovanému ako náhradu nemajetkovej ujmy sumu nižšiu, ako bolo prvoinštančným súdom judikované v predchádzajúcich jeho dvoch rozsudkoch. Súd je preto toho názoru, že až na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorým bol zmenený v poradí druhý rozsudok Okresného súdu Žilina v predmetnej veci bolo ustálené, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo, ako aj výška bezdôvodného obohatenia. Pred vydaním tohto rozhodnutia nebolo zrejmé, či k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného došlo a ani jeho rozsah (hoci prvý rozsudok Okresného súdu Žilina bol zrušený, následným druhým rozsudkom Okresného súdu Žilina bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému dokonca sumu vyššiu ako mu bola uložená v prvom rozsudku), preto jednoznačnú odpoveď na otázku, či k bezdôvodnému obohateniu došlo a v akej výške dal stranám sporu až rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 01. 2020.

Súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu, v rámci ktorej žalobca poukazoval na skutočnosť, že nárok na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vzniká dotknutému subjektu až na základe rozhodnutia súdu, ktoré má v takom prípade konštitutívne účinky. Zároveň je potrebné poukázať na skutočnosť, že súdy rozhodujúce v predmetnej veci posudzovali predmetný spor v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, a to menovite podľa ustanovení § 11, § 13. V nadväznosti na vyššie uvedené súd konštatuje, že žalobca si nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil v rámci plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť od 31. 01. 2020 (odo dňa vyhlásenia rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorým bol zmenený v poradí druhý rozsudok OS Žilina) a v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá začala plynúť dňom doručenia uvedeného zmeňujúceho rozsudku Krajského súdu v Žiline žalobcovi (čo bolo najneskôr 16. 04. 2020, keďže vtedy nadobudol rozsudok právoplatnosť), žaloba bola v predmetnej veci podaná dňa 02. 07. 2020, teda v rámci plynutia oboch premlčacích lehôt.

31. Súd priznal žalobcovi k uplatnenému nároku aj úrok z omeškania, a to 29. 05. 2020, t.j. odo dňa nasledujúceho po tom, ako bola žalovanému zo strany žalobcu doručená predžalobná výzva (doručenka na č. I. 10 spisu), a to vo výške o 5 % percent presahujúce základnú úrokovú sadzbu ECB k prvému dňu omeškania (0 %), teda vo výške 5 % ročne z uplatnenej sumy.

Súd s poukazom na ustanovenie § 232 ods. 3 CSP predĺžil paričnú lehotu na plnenie uloženej povinnosti, a to s poukazom najmä na skutočnosť, že sa jedná o sumu väčšieho rozsahu, pričom je predpoklad vzhľadom na vyjadrenie žalovaného na pojednávaní konanom v predmetnej veci dňa 17. 08. 2021, že s prihliadnutím na jeho súčasný príjem a majetkové pomery nebude možné zaplatiť judikovanú sumu v rámci trojdňovej zákonnej paričnej lehoty. Žalobca síce tvrdil, že žalovaný vlastní majetok bližšie nešpecifikovanej hodnoty, čo žalovaný popieral, súd vzhľadom na skutočnosť, že žiadne z predmetných tvrdení nebolo zo strany strán sporu preukázané na tieto skutočnosti pri rozhodovaní neprihliadal. Súd však musel prihliadnuť na skutočnosť, že v prípade žalovaného ide o osobu, ktorá má 73 rokov, ako aj na to, že žalovaný uvádzal súdu, že v súčasnosti má záväzky voči viacerým subjektom a nie je v jeho možnostiach predmetnú sumu vyplatiť naraz (pričom tieto skutočnosti žalobca na pojednávaní konanom dňa 17. 08. 2021 nepopieral, žalobca v uvedenom poukazyval na to, že žalovaný má možnosť požiadať o starobný dôchodok, nakoľko v súčasnosti poberá iba výsluhový dôchodok). Vek žalovaného podľa názoru súdu bude mať dopad aj na jeho schopnosť zabezpečiť si na splnenie povinnosti, ktorú mu súd voči žalobcovi judikoval finančné prostriedky (najmä vo vzťahu k bankovým inštitúciám, ktoré osobám nad určitú vekovú hranicu úvery neposkytujú). Podľa názoru súdu sa v predmetnom prípade jedná o odôvodnený prípad, kedy z dôvodu, že sa žalovanému ako osobe vo vyššom veku ukladá povinnosť zaplatiť sumu, pri ktorej výške sa predpokladá, že nie je v možnostiach žalovaného ju uhradiť v zákonom stanovenej lehote na plnenie, bolo potrebné predĺžiť lehotu na plnenie uloženej povinnosti, a to na šesť mesiacov od právoplatnosti rozsudku v tejto veci.

32. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Žalobca bol v predmetnom spore úspešný v plnom rozsahu, preto mu súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 CSP, odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 3 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).